

Arrest

nr. 279 356 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juli 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker stelt van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Hij dient op 16 maart 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) op grond van zijn relatie met een Spaanse broer E.H.H.S. Op 23 juli 2021 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 oktober 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (gezinsherenigingsaanvraag).

Op 1 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Met arrest nr. 275 006 van 6 juli 2022 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 1 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Met arrest nr. 275 007 van 6 juli 2022 vernietigt de Raad ook deze beslissing.

Op 14 juli 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker tekent beroep aan tegen beide beslissingen bij de Raad, zaak gekend onder het rolnummer RvV 280 125.

Op 14 juli 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing met volgende redenging:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E. H.

voornaam : H.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Midar

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.07.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod. Op 01.03.2022 werd reeds een bijlage 13 sexies genomen Op 06.07.2022 werd deze geannuleerd. Vandaar dat heden een nieuw inreisverbod werd genomen.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgeleverd op 09.05.2018 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene

diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene diende op 16.03.201 reeds een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon.

Deze aanvraag werd op 23.07.2021 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering en diende al op 06.10.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hetzelfde stukken neerlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn volgende aanvraag geen kans maakte temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van:

“artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: *Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen*), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht en schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van machtsafwending door verwerende partij”

Verzoeker geeft vooreerst de volgende theoretische beschouwingen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 14/07/2022) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009. punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009. punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009. punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en luid als volgt:

“ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [-]”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Dij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Artikelen 10 en 11 van de Grondwet handelen over het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Gelijke gevallen moeten gelijk behandeld worden en ongelijke gevallen ongelijk behandelen. Wanneer gelijke gevallen ongelijk worden behandeld is het gelijkheids- en non-discriminatie geschonden.

In casu is de bestreden beslissing van 14/07/2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}."

Concreter licht verzoeker het eerste middel toe als volgt:

“Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 01/03/2022:

- Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten;*
- Dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar {nota bene: de MAXIMALE TERMIJN} de enige optie is daar er geen andere redenen voorhanden zouden zijn om een kortere termijn op te leggen;*
- Dat verzoeker misbruik zou maken van de verblijfsprocedure om via een "andere weg" een verblijfsvoordeel te bekomen, dewelke in strijd zou zijn met de finaliteit van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980;*

In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd van 3 jaren (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN).

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar {nota bene: de MAXIMALE TERMIJN}, werd opgelegd aan verzoeker.

Verwerende partij dient in zijn beslissingen een in concreto-beoordeling te maken en niet uit andere dossiers knippen en plakken in het administratief dossier van verzoeker om tot de bestreden beslissing te komen.

(...)

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom direct gekozen werd voor de MAXIMUM termijn van drie jaren, wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende noch proportioneel.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu. is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11. § 1. eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11. § 1. eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd.*

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008. afl. 348. 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6). dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer. 2011-2012. nr. 53K1825/001.23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de MAXIMUM termijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende. rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met de argumenten in huidig verzoekschrift inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel, juncto het vertrouwensbeginsel juncto de afwending van macht door verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaren, en zelfs al leest de men de door verwerende partij gegeven uitleg, is deze niet juist en zelfs foutief. Door het opleggen van een inreisverbod, die niet alleen in België gevolgen zal hebben, maar in het hele Schengengebied, hoopt verwerende partij de facto alle verblijfsprocedures van verzoeker te blokkeren, niet alleen in België maar ook in de andere Schengenlanden.

Zo zal verzoeker geen enkele aanvraag met zijn Spaanse broer kunnen indienen waarmee hij alsnog een procedure kan opstarten, maar dan nog zal hij een weigeringsbeslissing van verwerende partij ontvangen, waarin te lezen valt dat het inreisverbod nog niet opgeheven is of dat verzoeker hiertoe geen aanvraag heeft ingediend en dat de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod vanuit het land van herkomst dient te gebeuren.

De facto wend verwerende partij zijn macht af om verzoeker voor blok te zetten.

Ofwel dient de Raad het inreisverbod te vernietigen. Ofwel dient verzoeker het grondgebied fysiek te verlaten en pas 3 jaar later terug aankomen, Ofwel dient hij de opheffing/opschorting van het inreisverbod te vragen vanuit zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de MAXIMUMtermijn van 3 jaar zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Dat bovendien verzoeker een Spaanse verblijfsgerechtigde broer met wie hij samenvoont en van wie hij financieel totaal afhankelijk is. hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier:

Verzoeker toont minstens aan dat hij volledig financieel afhankelijk van de EU burger.

Immers, verzoeker is de Marokkaanse broer van een EU burger (lees: Spaanse broer). Immers, verzoeker was in Marokko financieel afhankelijk zijn Spaanse broer en maakt zo deel uit van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie is verzoeker volledig financieel afhankelijk van de EU burger.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU burger.

Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod voor de MAXIMALE TERMIJN oplegt zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, minstens is de opgelegde termijn disproportioneel is.

Gezien de huidige bestreden beslissing moet aan zien worden als een accessorium van de betekende bijlage 20 met BGV van 14/07/2022 waartegen verzoeker een vernietigingsverzoek indiende, dient bij een eventuele vernietiging van de bijlage 20 met BGV van 14/07/2022 eveneens het inreisverbod vernietigd te worden. Immers, indien de bijlage 20 met BGV van 14/07/2022 door de Raad vernietigd zou worden dan heeft de bijlage 13sexies geen reden van bestaan, aangezien het juist is omdat verwerende partij een bijlage 20 met BGV heeft ontvangen dat men een bijlage 13sexies (inreisverbod) heeft afgeleverd.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod. heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel, onredelijk en zelfs een afwending van de macht van verwerende partij.

Dat bovendien verwerende partij op geen enkele wijze de toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op geen wijze afdoende ernstig overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoeker zijn om de bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) te nemen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. Er is eveneens een schending van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 10 en 11 van de Grondwet.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2.1. De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

"De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.)."

Bovendien wijst de Raad er vooreerst op dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetkrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, is het onderdeel onontvankelijk omdat het geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, die geen weigering van verblijf is, maar een inreisverbod. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

2.1.2.3. Waar verzoeker de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is maar een inreisverbod. Ook dit onderdeel is onontvankelijk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker geen gevolg gaf aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Tevens bevat het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek. De verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet, die steun vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing motiveert de duur van het opgelegde inreisverbod en wijst erop dat aan een eerdere verwijderingsmaatregel geen gevolg werd gegeven, met name het bevel van 23 juli 2021 terwijl verzoeker geïnformeerd werd over de betekenis van het bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De Raad wijst erop dat dit motief alleen al afdoende is om een inreisverbod te kunnen opleggen.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit loutere feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat verzoeker een tweede gezinsherenigingsaanvraag indiende in functie van dezelfde referentiepersoon met gebruik van dezelfde stukken (met uitzondering van het bewijs van ziekteverzekering).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de reden kent van de bestreden beslissing zodat het normdoel van deze bepalingen werd bereikt.

2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.1.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur moeten onderzocht worden in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, wat onder meer bepaalt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Naast theoretische beschouwingen over de door de verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, meent hij dat de motivering gebrekkig is omdat deze ingaat op het voorgehouden misbruik van procedure omwille van het indienen van een tweede gezinsherenigingsaanvraag in functie van eenzelfde referentiepersoon.

Verzoeker betoogt:

“De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verzoeker in het verleden tot tweemaal toe een bijlage 20 heeft ontvangen en tegen minstens één van deze weigeringen geen beroep instelde. Bovendien werd de laatste bijlage 20 met BGV door de RvV bij arrest van 06/07/2022 vernietigd zodat deze als onbestaande dient te worden beschouwd.

Verzoeker begrijpt niet, waarom het al dan niet in beroep gaan tegen een weigeringsbeslissing thans hem wordt opgeworpen. Immers, in de eerste aanvraag werden argumenten aangehaald die ten gronde steek zouden houden en waarvoor verzoeker nieuwe documenten trachtte bij te brengen.

Verzoeker besloot alsdan geen beroep in te stellen en de gevraagde akten te verzamelen om alsnog een aanvraag in te kunnen dienen en zo eventueel ontbrekende stukken bij te brengen om zijn dossier te vervolledigen.

Echter motiveert verwerende partij - ten onrechte - dat verzoeker de verblijfsprocedure zou misbruiken en het zou afwenden voor "andere formaliteiten", die door verwerende partij niet wordt gepreciseerd.

Wanneer dan verzoeker tracht te voldoen aan deze documenten, en hij hiervoor de nodige documenten tracht te verzamelen, gaat verzoeker dan aanhalen dat verzoeker de verblijfsprocedure zou misbruiken.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelf spreken in casu zelfs van een situatie van machtsafwending.”

Verzoeker gaat met dit betoog eraan voorbij dat de bestreden beslissing tevens motiveert: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.”*, en zich steunt op het gegeven dat aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2021 geen gevolg werd gegeven. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen dit bevel. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2022 voorziet geen termijn van vrijwillig vertrek. Beide gronden, weerspiegeld in artikel 74/11, §1, 1° en 2°, zijn afdoende om de bestreden beslissing te nemen.

Daargelaten de vraag of verzoekers gedragingen wijzen op een misbruik van procedure, zijn de hierboven hernomen vaststellingen voldoende. Het motief over het misbruik van de procedure gezinshereniging is in het licht hiervan overbodig.

Van machtsafwending is geen sprake.

De Raad merkt nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dezelfde stukken gebruikte voor zijn tweede gezinsherenigingsaanvraag als tijdens het indienen van de eerste gezinsherenigingsaanvraag wat betreft de aspecten van het ten laste te zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Gevraagd ter terechtzitting naar dit gegeven, antwoordt de advocaat van de verzoeker dat een geactualiseerd stuk werd neergelegd wat de ziekteverzekering betreft. Zij stelt niet te kunnen antwoorden wat de stukken betreft over het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin omdat zij het administratief dossier niet bij heeft.

Ook de duur van het inreisverbod is gemotiveerd. Zoals verzoeker stelt, heeft het bestuur de maximale duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald.

De reden van deze duur wordt gegrond op het niet vrijwillig uitvoeren van een eerder definitief bevel en het misbruik van de procedure in het kader van aanvragen voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft, nadat zijn eerste gezinsherenigingsaanvraag werd geweigerd, eenzelfde gezinsherenigingsaanvraag ingediend.

De bestreden beslissing stelt dat deze tweede gezinsherenigingsaanvraag gepaard gaat met overlegging van dezelfde stukken als ter gelegenheid van de eerste gezinsherenigingsaanvraag.

Het indienen van een tweede gezinsherenigingsaanvraag op zich is geen misbruik van een procedure. Anders is het indien een tweede zelfde gezinsherenigingsaanvraag met gebruik van dezelfde stukken wordt aangevraagd. Indien geen nieuwe elementen aan bod worden gebracht, kan niet ingezien worden waarom eenzelfde aanvraag tweemaal wordt ingediend. Van bijkomende stukken, wat verzoeker in het middel suggereert, is *in casu* geen sprake. Het motief van de bestreden beslissing, dat in dit geval misbruik van de procedure wordt weerhouden, is niet kennelijk onredelijk en vindt steun in het administratief dossier.

Er werd geen beroep bij de Raad aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de eerste gezinsherenigingsaanvraag. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de duur van het inreisverbod ten belope van drie jaar "*quasi automatisch*" is opgelegd. Evenmin kan uit de bestreden beslissing "*enige hoop*" afgeleid worden, wat verzoeker hypothetisch voorhoudt.

Voorts toont verzoeker evenmin aan met welke specifieke omstandigheid, kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening is gehouden.

Van machtsafwending is geen sprake.

Verzoeker houdt nog voor dat geen rekening is gehouden met de financiële afhankelijkheid van zijn Spaanse broer.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de financiële afhankelijkheid van zijn broer, de referentiepersoon, niet afdoende heeft aangetoond.

Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) van 14 juli 2022, zaak gekend onder rolnummer 280 125. In die zaak heeft de Raad met arrest nr. 279 355 op 25 oktober 2022 geoordeeld dat het beroep wordt verworpen. Met betrekking tot het ten laste zijn van verzoekers broer oordeelt de Raad:

"Verzoeker houdt voor dat bij zijn verblijf in het herkomstland hij ten laste was van diens broer die hij vervoegde en die de referentiepersoon is. Hij stelt dat hij dit aantoonde aan de hand van objectieve stukken.

Zoals de bestreden beslissing stelt, heeft verzoeker geldstorting voorgelegd die de referentiepersoon verrichtte met betrekking tot de periode van augustus 2018 tot augustus 2020.

Uit het administratief dossier blijkt dat de geldstorting van 6 augustus 2018 en 11 oktober 2017 gericht zijn aan A.E.H. en niet aan verzoeker.

Ook de stortingen van 29 september 2018, 25 november 2018, 23 december 2018, 28 januari 2019, 25 februari 2019, kortom alle geldstorting van 2018, 2019 en van 2020 via "Ria", waarop de details van de overschrijving vermeld staan, en die van oktober 2021, zijn gestort naar België en niet naar het

herkomstland. De bestreden beslissing stelt correct dat deze betrekking hebben op de Belgische situatie, temeer verzoekers Marokkaans paspoort afgeleverd werd op 9 mei 2018 te Antwerpen. Deze geldstorting is gebeurd door de referentiepersoon vanuit Spanje. Een overschrijving van 6 augustus 2018 en van 11 oktober 2017 werd verricht naar het herkomstland maar de begunstigde is A.E.H. en niet verzoeker. In het overzicht van 10 september 2020 wordt een betaling teruggevonden, uitgaand van verzoeker gericht naar de referentiepersoon ("21/05/2015"). De betalingen van 2007, 2008, 2015 en 2016 zijn irrelevant omdat deze datums niet recent zijn aan de vervoeging tussen verzoeker en de referentiepersoon. Er wordt eraan herinnerd dat de referentiepersoon pas in september 2020 naar België kwam. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hoe dan ook de stortingen vanaf augustus 2018 volgens het overzicht 'RIA' gericht zijn naar het land "Belgica" en niet betaald werden aan een begunstigde van het herkomstland van de verzoeker.

Verzoeker legt ook een overzicht voor, uitgaand van 'Moneygram', bevattende betalingen, verricht aan 'AEH' en (zelfs één betaling van verzoeker aan de referentiepersoon) van de jaren 2007, 2008, één van 2015 en één van 2016. Een ervan (deze van 21 mei 2015) is een storting gedaan door verzoeker aan de referentiepersoon.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij aandacht heeft voor het gegeven dat de bewijzen van onvermogen niet afdoende zijn temeer het attest van 14 september 2020 is opgesteld nadat verzoeker het herkomstland had verlaten. Ten overvloede: de hoegrootheid van de bedragen zijn niet afdoende om in België te kunnen leven en verzoeker laat het bestuur in het ongewisse hoe hij erin slaagde te overleven in België voor de komst van de referentiepersoon.

Het is overigens mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

Verzoeker weerlegt niet dat hij minstens sedert 2018 het herkomstland verliet.

De bestreden beslissing stelt correct dat stukken betreffende de jaren nadat verzoeker het herkomstland verliet niet afdoende zijn om enige onvermogen in het herkomstland aan te tonen. De bestreden beslissing wijst er ook op dat attesten betreffende het al dan niet bezit van een inkomen in het herkomstland zijn opgesteld door een verklaring op eer en dat ook niet alle inkomsten moeten aan gegeven worden in Marokko.

Verzoeker weerlegt geenszins het volgende motief:

"Een 30-tal geldstorting vanwege de referentiepersoon in Spanje aan betrokkene in België in de periode augustus 2018 tot augustus 2020. Aangezien deze betrekking hebben op de situatie in België zijn deze stortingen niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De stortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde in Marokko (A. E. H.) in 2007, 2008, 2017 en 2018 hebben geen toepassing op betrokkene en zijn evenmin relevant in het kader van de huidige aanvraag. De ene storting in 2015 van de referentiepersoon aan betrokkene in Spanje, is op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Al deze stukken werden door betrokkene reeds voorgelegd in het kader van zijn eerste aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon zich pas in september 2020 in België heeft gevestigd en dat betrokkene al sedert minstens mei 2018 in België verblijft."

Hij laat dit motief ongemoeid. Deze vaststelling toont meteen aan dat verzoeker geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon bij zijn komst naar België nu het gezin van de referentiepersoon in Spanje verbleef.

Het gegeven dat verzoeker op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is toen de referentiepersoon naar België kwam, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient immers op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

De gemachtigde kan gevolgd worden in de motieven dat het feit dat verzoeker niet aantoont dat hij reeds van in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten laste was van de referentiepersoon. Dit blijkt niet uit het geheel van de beschikbare gegevens die verzoeker voorlegde. De schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin toont verzoeker

aan dat het bestuur niet zou gehandeld hebben in conformiteit met de Europese rechtspraak die verzoeker aanhaalt.”

Het gegeven dat verzoeker, nadat hij in 2018 naar België kwam, en zijn broer hem vervoegde anno 2020, en thans “een huishouden” met hem vormt, houdt niet noodzakelijk een financiële afhankelijkheid van zijn broer in. Er kan niet worden gesteld dat het samenleven van rechtswege leidt tot de aanvaarding van de gezinsherenigingsaanvraag.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat geen individueel onderzoek zou zijn gevoerd.

2.1.6. Voorts wijst de Raad erop dat het bevel van 14 juli 2022, gepaard gaand met de bestreden beslissing in de zaak RvV 280 125, niet is vernietigd en de Raad in het arrest nr. 279 355 van 25 oktober 2022 het beroep tegen dit bevel heeft verworpen.

2.1.7. Verzoeker toont geen onzorgvuldig gedrag in hoofde van het bestuur aan. De bestreden beslissing is afdoende formeel en materieel gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gesteund is op een foute feitenvinding, kennelijk onredelijk is of op onredelijke wijze is genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij rechtmatig erop mocht vertrouwen dat geen inreisverbod zou worden opgelegd. Hij toont geen vergissing in hoofde van het bestuur aan.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er wordt besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), in samenlezing met het hoorrecht.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de M et is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet. dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoeker een Spaanse verblijfsgerechtigde broer heeft waarmee hij een duurzame familierelatie heeft en waarvan hij financieel afhankelijk is:

Dit betekent concreet dat verzoeker nog steeds zijn verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 /47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Spaanse verblijfsgerechtigde broer. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet qdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM. daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar verblijfsgerechtigde Spaanse broer.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en zijn Spaanse broer. Het is nagenoeg ónmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

*Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;
Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:*

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5. zaak C-249/13, http://curia.europa.eu/iuris/document/document_print.isf?doclanu=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823 Footnote).*

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014. arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rv_v_l28H56.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

3.3.2.2,3, Het hoonecht, zoals neergelegd In artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige Individuele maatregel wordt genomen. De Reed wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november

2012, C-277/11, M.M., ra 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zevende rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen binnen de werkingssfeer van het Unierecht vatten, zelfs el schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (22e artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Ze ook HvJ 18 december 200B, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime «trekking ervan In de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is In tedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig ken beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M,M,, re. 86 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu een inreisverbod (bijlage 13sexies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit. zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoor! geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoeker geeft theoretische beschouwingen. Hij gaat eraan voorbij dat hij niet over een voortgezet verblijf beschikt. De Raad dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dan ook niet te onderzoeken.

In dit geval betreft het immers een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoeker beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar gemaakt worden betrokken.

Concreet, in het licht van het verwijt dat niet afdoende rekening is gehouden met zijn gezinsleven in België omwille van zijn “*duurzame familierelatie*” met zijn Spaanse broer waarvan hij financieel afhankelijk is (niet concreet uitgewerkt) en het gegeven dat hij een gezinscel vormt met zijn broer, is dit betoog te algemeen en te vaag om enige bijzondere afhankelijkheidsrelatie aan te tonen in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn niet aangetoond. Zelfs enige beperkte financiële afhankelijkheid is niet afdoende, nu dit ook kan verder gezet worden in het herkomstland.

De weigeringsbeslissing betreffende de tweede gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker stelt juist:

“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.” De huidige bestreden beslissing herhaalt dit standpunt en voegt eraan toe: *“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.(...) Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België(...)”*

Dit klemt nog meer nu verzoeker in de periode 2018-2020 niet samenleefde met zijn broer en er pas een vervoeging geschiedde toen de referentiepersoon in 2020 naar België verhuisde.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het “*ander familielid*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, namelijk een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in dit geval bij een situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Met arrest van 25 oktober 2022 met nr. 279 355 verwerpt de Raad de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en wordt tevens gewezen op: *“De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het “ander familielid” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, namelijk een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt*

een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in dit geval bij een situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).”

De verzoeker is een volwassen man en nergens uit het administratief dossier blijkt enige indicatie dat zijn leven in het herkomstland, alwaar hij heel zijn leven, wellicht tot in 2018, heeft verbleven, niet opnieuw kan opgebouwd worden. In het arrest van 25 oktober 2022 met nr. 279 355 werd vastgesteld dat de verzoeker zijn onvermogen in het herkomstland niet bewezen heeft, alsook evenmin de voorwaarde van het ten laste te zijn van zijn broer.

Uit het middel blijkt niet dat verzoeker de schending van zijn privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

Enige disproportionaliteit, onredelijke gedraging of onzorgvuldige gedraging in hoofde van het bestuur kan niet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De verzoeker is een volwassen man en nergens uit het administratief dossier blijkt enige indicatie dat zijn leven in het herkomstland, alwaar hij heel zijn leven tot in 2018 heeft verbleven, niet opnieuw kan opgebouwd worden. In voornoemd arrest van de Raad werd vastgesteld dat de verzoeker zijn onvermogen in het herkomstland niet bewezen heeft, alsook evenmin de voorwaarde van het ten laste te zijn van zijn broer.

Uit het middel blijkt niet dat verzoeker de schending van zijn privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

Enige disproportionaliteit kan niet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.3. Verzoeker stelt juist dat hij beschikt over een hoorrecht bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Dergelijk hoorrecht is ook vervat in artikel 41 van het Handvest zoals blijkt uit de Europese rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien

van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker stelt dat hem niet de mogelijkheid werd geboden op een nuttige en doeltreffende wijze elementen met betrekking tot tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familielevens zoals zwangerschap en andere familieleden naar voren te brengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Hij is niet gehoord geweest.

Hij laat na deze elementen concreet uit te werken en beperkt zich tot een opsomming van deze elementen zonder enige nadere toelichting op welke wijze deze elementen in zijn geval concreet kunnen leiden tot de wijziging van de bestreden beslissing.

Met dergelijk betoog toont verzoeker niet aan dat er elementen voorhanden zijn van die aard de bestreden beslissing te vermogen te wijzigen.

Ook dit onderdeel mist grond.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN